

κρυάδα

κρυάδα, η, πλ. **κρυάδες, οι**, ουσ. [<κρύο + κατάλ. -άδα]. **1.** το ρίγος, η ανατριχίλα, λόγω ψύχους: «κλείσε το παράθυρο, γιατί ένωσα μια κρυάδα». **2.** άνοστο χιούμορ, ανόητο, σαχλό αστείο: «πώς να γελάσεις μ' αυτές τις κρυάδες που μας λέει!». **3.** περιφρονητική απάντηση γυναίκας σε πείραγμα αντρός: «σιγά τις κρυάδες!»·

- *έχω κρυάδες, έχω ρίγη, ανατριχίλες, λόγω ψύχους ή γρίπης*: «εγώ θα πάω στο σπίτι, γιατί έχω κρυάδες»·

- *λέει κρυάδες, λέει άνοστα, σαχλά αστεία*: «κάθε φορά που ανοίγει το στόμα του, λέει κρυάδες»·

- *παίρνω την κρυάδα (μου)*, **α.** υφίσταμαι τις πρώτες συνέπειες για άστοχη ενέργεια ή για κάποιο λάθος μου: «αφού θα τ' ακούσω που θα τ' ακούσω, πάω να πάρω την κρυάδα να ησυχάσω». **β.** απογοητεύομαι ακούγοντας ξαφνικά κάτι δυσάρεστο: «τώρα που πήρα την κρυάδα για την αποτυχία του γιου μου, σκέφτομαι τι άλλο μπορώ να κάνω γι' αυτόν για να τον βοηθήσω». (Λαϊκό τραγούδι: *δεν ήξερες, Μπενίτο μου, το τι θα πει Ελλάδα, σου δώσαμε ένα μάθημα και πήρες την κρυάδα*). **γ.** έρχομαι σε επαφή με το κρύο θαλασσινό νερό: «πέσε στη θάλασσα κι είναι μέχρι να πάρεις την κρυάδα, γιατί μετά συνηθίζεις». Σε αυτή την τελευταία περίπτωση συνήθως μετά το ρ. της φρ. ακούγεται το *την πρώτη*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας